

GYÓGYÍTSD AZ IDŐT

Az idő nagyon mélyen fekszik bennünk. A sejtjeinkben húzódik, mint egy meder, amelyben életünk eseményei folynak. Olyan sajátunkká válik, mint egy képesség, vagy izomerő, atlétikai tehetség vagy rajztudás. Azt hiszem, az időt olyan tehetségünké kell avatnunk, mint teniszezőnek a labdaéhséget.

Századunk immár nagy lelki betegsége az időhiány. Fölgyorsult napjaink tempója, ahogy mondani szokás, közben csupán arról van szó, hogy a sebesség megeszi az időt. A sietésünk megeszi a *belső* időnket: nem marad bennünk befogadás, várakozás – eléljük az időnket. „Időbetegek” lettünk.

Időnk nem kimeríthetetlen. Nem betölthetetlen, nagyon is elhasználható. „Vigyázzatok magatokra, hogy el ne nehezdjék szívetek a tobzódásban, részegségben és az evilági dolgok között.”

Azt hiszem, modern neurózisunk alapja időnk elpocsékolása. Idegrendszerünk kereszt pályáin összeütköznek az élmények: katasztrofális zürzavart teremtenek lelkünk pályaudvarán, „ahová egyszerre harminc vonat befut / S nincs már állomásfőnök”. Maga a személyiség is meghasonlik.

Gyermekkorban kezdődik, mint minden. Ha megfigyeljük, egyik kisbaba eljátszogat egy rongydarabbal két órán keresztül. A másik hamar félredobja, kockát keres, másik rongyot, kisautót, labdát, szájharmonikát. Türelmetlen lesz. Új és új dolgot akar az időtől kicsikarni, új és új anyaggal akarja az idejét etetni.

Meg kell tanítani a gyereket az időre. Mert csak az lesz a miénk, amit be tudunk fogadni – van hozzá időnk-helyünk. Van hozzá *belső* szabadságunk. Életünknek ez az egyetlen fedezete.

Mit látunk? Orra bukó hősokeket. A század mintaképe lett a tevékenységben agyonhajszolt, szívinfarktusos hős, aki milljom teendője közt melléhez kap, és a földre rogy. A kicsinyes élet felpörgette a cselekvést: érvényesülni kell, pénzt, lakást szerezni, autót vezetni, üdülést szervezni, szerelemmel szeretni... Az események zuhatagában hajszolódunk... hogy még aludni sem tudunk tőle. Nagyszerű, hiszen azt érezzük, milyen zsúfolt az életünk. Mennyire „élünk”? Milyen sodrása van a napoknak, óráknak... peregnek, küllőznek...

A csönd hiányzik, a *belső csönd*. A várakozás, a türelem.

A feltalálások és a találkozások nem véletlenek. Hosszú-hosszú folyamatuk van; a dolgok nem egy perc alatt születnek meg, hanem évek, évtizedek alatt. Egy megfejtéshez nagyon sok idő kell: Egy szerelemhez nagyon sok idő. Életünk, fiatalságunk rejtett idejében nagyon sokat kell várakozni a kerikapuban, hogy valaki elérkezzen hozzánk, hogy felismerjük őt.

Nem lehet siettetni az időt. Nem lehet gyorsan „beavatkozni” az idő menetébe, lelkünkben megszülető folyamatokat nem lehet állandó doppingszerrel siettetni – ez a fajta gyorsítás kiirtja „időképességünket”. Türelemmel és alázattal kell várakozni.

Ne éljük el idővagyonunkat. Ne akarjunk folyton hadakozni, folyton zsúfolódni, sikert aratni. Mert nem marad időnk...

Türelem! A század nagyon hozzászokott a villámgyors adatokhoz, információkhoz. De az adatok még nem az élmény. Az élményhez türelem kell. A század nagyon hozzászokott a gyors érzelmekhez. De az érzelmek még nem szerelem. A szerelemhez türelem kell. A század nagyon hozzászokott a gyors megoldásokhoz. De a „megoldás” nem megváltás. A megváltáshoz türelem kell.

A türelem áhitatot teremt. Az áhitatban kiragyognak az emberek és dolgok értékei. S az áhitat a hit előszobája. Idő kell, *belső* idő, türelem, mely áhitatában fölcilllantja a hitet.

„Hasonlítsatok azokhoz az emberekhez, akik urukat várják vissza a menyegzőről, hogy mihelyt megjön és zörget, azonnal ajtót nyissanak neki. Boldogok azok a szolgák, kiket uruk érkezése ébren talál!”

Istenhez kell a legtöbb idő.

Nem lehet egyszerűen megkapni. Nem lehet egyszerűen magunkhoz ragadni. Nem lehet egyszerűen magunkhoz kényszeríteni, magunkra leimádkozni. Szabad idő kell hozzá, virrasztás. Készség. Hogy van bennünk helye. „Virraszatok tehát, mert nem tudjátok, mikor érkezik meg a ház ura, este-e vagy éjfélkor, kakasszóra-e vagy reggel.”

Üresnek kell lenni, bizony, nem pedig zsúfoltnak. Hogy tele legyünk idővel, előkészítjük neki azt az üres trónt, melyen hatalmas és meleg lényé elhelyezkedik. Hogy uralkodjon bennünk, s az övé legyünk...

György Péter

TUNYOGI GYÖRGY

Jób igazáról kérdezlek Téged

„Hallgass hát kérlek, most én beszélek
én kérdezlek, te pedig taníts meg engem”

*Miért sért Téged az én igazam pengéje
amivel saját szívemet metélem darabokra
hogy kicsírázzon bennetek az élet öröme
amit nyomorúságotok alá betemettetek*

*Az én szavamat elfordítottátok magatoktól
és keserűséggel öntöztétek az én szívemet
mint méreggel az ostoba kertész a virágot
hogy lelketeket is sivataggá változtassátok*

*Miért nem fogadtátok el az én áldozatom
vendégségét amit jóban-rosszban meg-
osztottam veletek hogy ti is örvendeztetek
együtt a föld növényeivel és állataival*

*A tengerek halaival hogy megkérdezzétek
visszahallottátok gyermekkorotok nyelvének
kezdetleges egyszerűségét amit a föld érceinek
hamis csengése összezavart fületekben*

*Miért nem fogadtátok el tiértetek is égő
áldozatom hogy ne vétkezzetek önmagatok
és társatok ellen hogy ne kelljen fiainknak
újra áldozni magukat oltárán a Gonosznak*